

the strangest thing

Fick ett meddelande igår...

"hej hur är det nu för tiden? E lite full? Emma..."

och jag liksom... Emma? jag känner fan ingen jävla Emma... Inte så iaf. Kan det vara Larsas ex? nej, fan... det där är beyond skruvat... Vem fan kan det vara?

"jo det är väl okej, em... vem är du? Jag känner ingen Emma som har mitt nummer... vad jag vet?"

"haha... Emma, Jeanettes kompis..."

"aha, så klart! Jo men som sagt, det är bra... slutade mitt jobb. Sålde lägenheten. Slutade dricka. Flyttade upp till Ulricehamn. Så bra..."

"Så bra. Jag gick in i väggen. Jobbade för mycket. Nja, så jag är sjukskriven nu..."

"aha okej. Vad var det du jobbade med nu igen?"

"sjuksköterska"

"ah okej... men ursäkta mig men varför, eller hur kom du på iden att höra av dig till mig menar jag? Jag var ju allt annat än smidig senast liksom..."

"haha, ja nej det var du inte! Försökte fixa ihop dig med Jeanette. ;) Har du kontakt med Johan fortfarande?"

"Jag och Johan har liksom glidit isär... nu när jag inte dricker längre och så."

jag kände på mig att detta kunde ta hela natten så jag skrev att jag var trött och skulle sova. Jag var trött. Jag vaknade till vid tre tiden på morgonen. Någon hade ringt. Det var Johan... Får väl ringa tillbaka, imorgon eller... snarast... i dagarna. Vet inte vad vi skall snacka om riktigt. Jag har ju en massa att berätta men vet inte... känns som skryt även om det inte är det. Eller som jag dikterar hur folk skall leva, även om det är så... Fan, får väl ringa honom....

ps, har youtube kanal nu. Har nästan inga klipp uppe ännu. Men filmade lite idag. Kanske kommer upp senare. Fan måste åka upp idag... måste greja mer klipp... oh bye the way. Den står i mitt namn...

Johan höll på med Emma. Och jag höll på med Jeanette. Det var det som var så konstigt. Att höra ifrån dem samma kväll. Med tre timmars mellanrum. Och när jag blundar ser jag allt som jag har kvar att göra. Allt som jag kan tillföra med. Och det är en go känsla...

att man gör det man säger att man skall göra. Att man inte bara drar sig över öronen. Vilket får en att undra... Undra vart taket går? Är verkligen allt uppnåeligt...? eller finns det verkligen en gräns?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten